

De kracht van verbinding met jezelf en alles wat leeft

Geliefd mens,

Onlangs had ik een mooie ontmoeting met iemand die vertelde over zijn zoektocht naar het ‘geheim’ van zijn en onze oorsprong. Na een leven lang zoeken had hij, zichtbaar opgetogen, taal voor wat hij altijd al diep vanbinnen ervoer. Aan het eind van het gesprek deelde hij dit gedicht met me:

Ik zocht U

*Ik zocht U in een kerk,
en soms dacht ik
dat ik U gevonden had,
in een Christusbeeld, een Boeddha,
en ik zocht U in een boek.
Dan voelde ik mij even
heel gelukkig, een moment.*

*Maar sinds ik U ontdekt heb
in het kloppen van mijn harte
en U in alle mensen, alle dingen,
om me heen gevonden heb,
in dieren, bomen, zee en wolken,
weet ik dat een geluksgevoel
van binnenuit ontstaat en altijd op me wacht.
Als ik bewust naar binnen keer
om daar, diep in mezelf,
Uw levenskracht te herontdekken,
dan vind ik eindelijk de rust
waarnaar ik zo verwarrend,
al die jaren heb gezocht.¹*

Her-inner jij je jouw eerste dag nog? Jij misschien niet, maar andere mensen zeker wel! Ineens was je op deze aarde. Voorzichtig deed je je ogen open en aanschouwde de wereld om je heen. Zonder gebruiksaanwijzing beginnend aan het leven. *Naar waar, naar waar?*² Jaren later ontvouwen zich geleidelijk allerlei nieuwe vragen: ‘Wat maakt mij tot mij?’ en ‘Hoe ben ik met alles verbonden?’

Ik herken me zo in het zich ontwikkelende geloof dat in het gedicht benoemd wordt. Ook ik wil in het zoeken naar antwoorden heel dichtbij beginnen. Dat ik de bron van *zijn* kan ontmoeten in dat wat mij ontroert. Dat in die religieuze bewogenheid die de mens in zichzelf kan voelen, de ontmoeting met het geheim kan plaatsvinden. Soms gebeurt dat in mijzelf, wanneer ik stil word en me verbonden voel met een plekje diep in mij. Soms in verbinding met de ander, in een blik, een gebaar of een zielsontmoeting. En soms met het leven om mij heen wanneer ik in het voorjaar de warmte van de zon op me voel, de zee tijdens een strandwandeling ruik of een zwerm spreeuwen adembenemend mooi door de lucht zie dansen, dan her-inner ik mij dat ik verbonden ben met een groter geheel.

Als je ontdekt dat de bron van alle zijn diep in jezelf aanwezig is, dan betekent dit dat die bron ook aanwezig is in alle andere mensen, in alle andere dieren, in alles wat leeft. Je kunt het niet meer *niet* voelen of uitzetten als dat eenmaal tot je doordringt. Ook niet wanneer het je even niet uitkomt. Het beïnvloedt je kijk op jezelf, je medemens en al het andere leven waarmee we samen deze aarde bewonen. Hoe vertaal jij dit in je eigen leven?

In de mallemolen van het leven heb je het soms zo nodig om thuis te komen bij je diepste zelf. Daar waar vrede met jezelf kan ontstaan, met alles wat bij je hoort. Al het moois, alles wat schuurt of pijn doet en een plekje waar niets becommentarieerd wordt. Daarom ontmoeten we elkaar steeds weer. Om elkaar te herinneren aan wie we zijn: geliefde mensen. Om samen te oefenen in verbonden leven.

Met een hartelijke groet, graag uw broeder,
Marten van der Wal

¹ Harm Wagenmakers, *Ik zocht U*, Verzen van Vertedering en Troost, Uitg. De Maansteen, 2001

² Jan Willem Schulte Nordholt, *Existentie*

Op zondag 11 januari zal de landelijke nieuwjaarsontmoeting zijn in Hilversum. Iedereen kan deze morgen digitaal verbonden zijn.